

מסורת הש"ס

(א) ער חטף ברוך ט. ד"ה
רב הונא. (ב) (לעיל קמ):
והם יצאו נפחתה בכמה רב
אמר וי' וכן יתכן להיות
מכאן נפחתה בכמה. (ג) ב"ק
מט: (לעיל ד). ודף קמ. חולין
קמח: (ד) ב"ק מז: ב"ב
נבב: (ה) לעיל עו. ק"א.
(ו) לעיל י. יב: (ז) שקלים
פ"ד מ"א מנחות פד:
(ח) (ר"ה) ז' יומא ד' ועי'
במס' שבת פ"ג ש"ד ר"ה

הגהות הב"ח

(6) גם' איל רבא לר' נחמן בשל: (7) תוס' ד"ה שומרי וס' פ' הוצב, ג"כ 97 גז ד"ה לשמור:

הגהות הגר"א

[א] גב' טעמא דמיניה
 ט"י. נ"ב אכל בקיפא כפופל
 אסירי בלג'ה. רש"י
 ופוסק אכל ר"י ור"י
 מוקקן וטעמא של רש"י
 סיון ודמינו לו מקני ליה
 עיר סר של"ו ס"ב וסר
 ע"ב ס"ב (וע"פ דנחמ
 דמינו ס"ק בקיפא ור"י)
 [ב] תום ר"ה לנפשו.
 משמע דוקא ט"י. נ"ב
 דוקא דלא א"ל שרנסא עלי
 ויפ"ל פ"ו א' (ועמ"ש רש"י
 גמ"ט סר של"ו ס"ב):

הבית והעליה פרק עשירי בבא מציעא

יין שומען לו. אים איז זי
בסבן ונקש. ללקט לו משלו
הי שלקטם יהא שלך: איז
שוה כסף כסף הבא גבי

הגיעוך אין שומעין לו *משקבל עליו אמר
ללו הילך את ציאותיך ואני אטול את שלי
אין שומעין לו *השובר את הפועל לעשות
עמו כחבן ובקש ואמר לו תן לי שברי ואמר
ללו טול מה שעשית בשכרך * אין שומעין
לו * משקבל עליו ואמר לו הילך שכרך ואני
אאטול את שלי אין שומעין לו: גמ' *נפחתה
רב אמר ברובה ושמואל אמר *בארבע
רב אמר ברובה אבל בארבע אדם זורע
חציו למטה וחציו למעלה ושמואל אמר
בארבע אין אדם זורע חציו למטה וחציו
למעלה וצריכא דאי אשמועינן דידה בהא
קאמר שמואל משום דלא עבדי אינשי
דדירי פורתא הכא ופורתא הכא אבל לענין
דזריעה עבדי אינשי דזריע הכא פורתא והכא
ופורתא אימא מודה ליה לרב ואי איתמ
בוכך כהך קאמר רב אבל בהא אימא
מומדה ליה לשמואל צריכא: תננו לו זמן:
וכומה זמן ב"ד א"ר יוחנן *שלשים יום:
מי שהיה כותל כו': הא מדתני סיפא
הילך ציאותיך מכלל דפנינהו עסקינן מעמא
דפנינהו הא לא פנינהו לא אמאי ותקנה
ליה שדהו *דאמר ר' יוסי בר' חנינא חצירו של
אדם קונה לו שלא מדעתו ה"מ היכא דקא
מימכין לאקנוי ליה אבל הכא אישתמוטי
הוא דקא מישתמיט ליה: השוכר לעשות
עמו כחבן כו': וצריכא דאי אשמועינן להך
קמייחא דכי קאמר ליה הגיעוך אין שומעין
לו משום דלית ליה אגרא גביה אמר הכא
דלית ליה אגרא גביה אימא שומעין לו
דאמר אינשי ממרי רשותך פארי אפרע

וְזָמַן בִּדָּד יוֹם. וּמִכָּאן אָנוּ לְמַדִּים זֶמַן בִּדָּד לְפָנֶיךָ חֻבוֹ וְלִכְמֹה
דְּכִרִים דְּהִיב לִי יוֹם וְרַב־כִּדָּד נִמְי אֲמַר לְעִיל (דף קיג.) אָף לַעֲלֹמֹ
אֵין מִחֲזִיר אֵלֶּה שְׁלֹשִׁים יוֹם וּמִיָּה לְבַל מִיָּקִין לֹא אֲמַר שִׁיבָה זֶמַן בִּדָּד
לִי יוֹם כְּמוֹ הֵכָּה דָּהָא לְעִיל (דף פכ.) גְּבִי נִשְׁבַּרְה מְדוּ וְלֹא מִיָּקִין נִפְלֵה
וְהָיִינוּ וְלֹא הָיִינוּ וְלֹא מִיָּה זֶמַן בִּדָּד לְפָנֶיךָ חֻבוֹ וְלִכְמֹה
אֵין זֶמַן בִּדָּד שְׁלֹשִׁים יוֹם כְּדִמְשָׁמִי דְּהָיִינוּ אֵת הַכֹּד (בִּיק דף טז.) וְהִינוּ
טַעֲמָא שְׁבַע־שָׁעָה קֹלֶה יִכּוֹל לְהִסְרֵם מִשֶּׁם:
ס **א**מְרִי לִיָּה הַגִּיעוּךְ אֵין שׁוּמַעִין
א. אֲעֵיז דַּמְפַּקִּין זַמְנִין
לְאַחַר נִפְיֵלֶת אֲזֻנֹם אֲמַרִי בִּפְרֵק הַמִּנְיָה
(סס דף טז.) דַּעֲשׂוּר הֵכָּה לְאַשְׁמַחְמוּטִי
קָא מִישְׁתַּמְעִין וְאִינוּ מִחֲזִיר דְּלֹאֲמַר
גִּמְרָא: **ל**יָקִין יָיָה חֲצִירוֹ בְּוִי
אָבֵל אֵין לֹא דְרִי כְּרִבִּי מִיָּנֵהָ אֲמַר
שְׁפִיר לְאִין קוֹנֶה לֹא אֵלֶּה הִיכָּה דַּעֲמוּד
נִלֵּד שְׁדֵּה לֶכֶךְ כִּי לֹא פִינִינֹה לֹא
דַּשְׁאֲמַר לִיָּה הַגִּיעוּךְ לֹא הִיכָּה אֲכִסִּי
דַּעֲמוּד שֶׁם: **ב**אֵין בִּשְׁאֵר חֲצִירוֹ. מִיָּה
לְמִי דְקִידָּה הַשְׁתָּא אֲמַרִי לְרִיךְ לִי זֶמַן
לֹא טוֹל מִה שְׁעִית בִּשְׁכַּךְ יִאֲמַר לֹא
אֲתֵן לָךְ כְּלוֹם שְׁלֹשׁ עֶשֶׂר לִי כְלוֹם:
לעֲשׂוֹת בְּשָׁלוֹ וְהִשְׁתָּא בִּשְׁאֵר
חֲצִירוֹ. [ב] וְרַמְחֵה דְּוָקֶה
לַעֲשׂוֹת בְּשָׁלוֹ אֵין טוֹן לֹא שְׁכֵר שְׁלֹם
אָבֵל שְׁמַחָא לֹא וְחִימָה אֲכִיכ אֲמַרִי
אֲעִירְךָ לְשִׁנִּי כֹאֵן בְּשָׁלוֹ כֹאֵן בְּשָׁל
הַפֶּקֶר לִישִׁי כֹאֵן שְׁכֵרֹה לַעֲשׂוֹת שְׁלֹ
כֹאֵן שְׁכֵרֹה שְׁמַחָא בְּשָׁל חֲצִירוֹ וְאִירִי
דַּמְשׁוּס הֵוֹ וְכֵן מִשְׁנֵי הֵבִי דִּהָא פִּשְׁטֵיט
דֹּאֵס שְׁכֵרֹה לַעֲשׂוֹת בְּשָׁל חֲצִירוֹ
דְּשׁוּמַעִין לֹא אָבֵל הֵבִי דַּמְשִׁי לְעִיל הֵבִי
בְּשָׁל חֲצִירוֹ חִידוֹשׁ הֵוֹ דְּשׁוּמַעִין
דֵּהָא לֹא קָאִי הֵבִי וְכֵן כֹאֵן בְּשָׁל הַפֶּקֶר
חִידוֹשׁ הֵוֹ וְכֵן מִה שְׁמַחָא לְקוֹף
דִּנְהִנְטֵה שׁוּמַעִין לִי חִידוֹשׁ הֵוֹ דֵּהָא
מִשְׁמַע לָן דִּנְהִנְטֵה בִּפְרֵקֵךְ לֹא קִי:
שוּמַרִי סְפִיחִים. פִּירְשִׁי כְּסוֹף
פ' הֵוֹכֵז (ב) (לַעֲלֵי דף טז.)

ואי אשמעוניה הבא הכא שמשקבל עליו אין שומעין לו משום דאית ליה אנגריא אבל הכא דלית ליה אנגריא גביה אימא שומעין לו צריכא: אין שומעין לו: והתניא שומעין לו אמר רב נחמן לא קשיא כאן בשלו כאן בשל חבירו א"ל (א) רבה לרב נחמן בשל מ"ט דא"ל אנרא עלך בשל חבירו נמי שכרו עליו דתניא (ב) השוכר את הפועל לעשות בשלו והראהו בשל חבירו נותן לו שכרו משלם וחוזר ונותן מבעל הבית מה שההנה אותו אלא אמר רב נחמן לא קשיא כאן בשלו כאן בשל הפקר איתכיה רבא לרב נחמן "מציאת פועל לעצמו אימתי בזמן הפקר איתכיה רבא לרב נחמן היום או ערור עמי היום אבל אם אמר לו עשה עמי מלאכה היום מציאתו לבעל הבית אלא אמר רב נחמן ילא קשיא כאן בהגבהה כאן בהבטה אמר רבה הבטה בהפקר תנאי היא דתנן (ג) "שומרי ספיחי שביעית נוטלין שכרן מתרומת הלשכה ר' יוסי אומר הרוצה מתנתב הוא ושומר חנם אמרו לו אתה אומר כן (ד) אין באין משל צבור מאי לאו בהא קמפלגי דת"ק סבר הבטה בהפקר קני ואי יחיבי ליה אנגריא אין ואי לא לא ורבי יוסי סבר (ה) הבטה בהפקר לא קני וכי אולי צבור ומיית השתא הוא דקא וזכי ביה ומה אתה אומר הכי קאמרי ליה מדרבינא לדברינו אין עומר ושתי לחם באין משל צבור אמר רבא לא דכ"ע הבטה בהפקר קני והכא חיישין (ו) שמא לא ימסרם יפה יפה קמפלגי דרבנן סברי יחיבין ליה אנגריא ואי לא חיישין שמא לא ימסרם יפה יפה רבי יוסי סבר לא חיישין שמא לא ימסרם יפה יפה ומה אתה אומר הכי קאמרי ליה מדרבינא לדברינו דחיישין שמא לא ימסרם יפה יפה אין עומר ושתי לחם באין משל צבור צבור דאמרי רבא אמר דכ"ע הבטה בהפקר לא קני והכא בחיישין לבעלי זרועות קמפלגי דת"ק סבר דחקינו רבנן למיתב ליה ארבע זוזי כי היכי דלישמעי בעלי זרועות וליפרשו מיניהו ור' יוסי סבר לא חקינו ומת

עין משפט
ור מצות

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]